

Una estudiant israeliana mostra el seu descontentament per l'acció de l'exèrcit d'Israel durant una manifestació organitzada a la Universitat Hebrea de Jerusalem, el dia 1 de juny passat.

Israel perd una part de la impunitat

AMMAN ■ Carla Fibla

Després de dies d'advertiments, que confirmaven que Israel mantindrà fèrriament el bloqueig imposat fa més de tres anys a la franja de Gaza, l'exèrcit va actuar. La marina israeliana va abordar cinc dels vaixells que formaven l'anomenada *flotilla de la Llibertat*, i en un, el Mavi Marmara, on viatjaven gairebé 700 activistes, polítics i periodistes, es va produir un enfrontament desproporcionat que va acabar amb la vida d'almenys nou persones i va causar més de quaranta ferits. El vaixell va ser assaltat des d'helicòpters i llanxes ràpides, el 31 de maig a la matinalada, en aigües internacionals, a setanta milles marítimes de la costa del territori palestí, on els activistes volien arribar. La versió israeliana, difosa poc després per portaveus militars, deia que els soldats havien topat amb una resistència molt violenta, que, segons ells, responia a

una estratègia premeditada que tenia per objectiu matar-ne algun. En canvi, per a sentir el testimoniatge dels activistes, que foren traslladats emmanillats fins al port d'Ashdod, on van romandre vuit hores sota el sol amb els ulls embenats, els periodistes van haver d'esperar la deportació dels únics cinquanta que van acceptar de signar l'acta voluntària. La majoria dels activistes, un total de 682, van passar dues nits a la presó de Bersheva. Després, abans de ser alliberats. Un centenar van tornar als seus països a través de Jordània. Al pont d'Allenby, punt fronterer entre Israel i Jordània, els activistes explicaven indignats que havien estat "segrestats" en aigües internacionals, que al Mavi Marmara no hi havia armes i que no havien resistit violentament l'assalt dels soldats. Les crítiques a l'acció maldestra i inhumana que va ordenar el primer ministre isra-

elià, Benjamin Netanyahu, després de consultar-ho només als seus set ministres més propers, es van multiplicar tant a Israel, on la premsa conservadora parlava de "desastre militar i polític", com a l'exterior, on la condemna fou rotunda i unànime. El principal aliat israelià, els Estats Units, va demanar calma, lamentà els morts i s'afegí a reclamar l'aixecament del bloqueig sobre Gaza, on, com recordava el govern de Washington, la situació és "insostenible". Al seu torn, Turquia, fins ara el principal aliat militar d'Israel a la regió, va encapçalat les protestes més rotundes. El govern turc va retirar el seu ambaixador de Tel-Aviv i va acusar Israel de practicar "terrorisme d'estat". Alhora, Turquia advertia Israel que les relacions bilaterals entre tots dos països no es restabliran fins que el govern israelià no aixequi el bloqueig econòmic i humanitari de la franja de Gaza.

BRUSSEL·LES ■ Raquel Correa

Vot secessionista. Si es compleixen les previsions, un flamenc de cada tres es decantarà per un partit secessionista a les eleccions generals que es faran a Bèlgica el diumenge 13 de juny. Si passa això, les negociacions per formar un nou govern –la democràcia belga implica que sempre calguin aliances i coalicions complicades per a formar l'executiu federal– seran encara més difícils que fa tres anys, quan Yves Leterme va trigar nou mesos des que va guanyar els comicis fins que va ser nomenat president. Un luxe que Bèlgica no es pot permetre, a les portes d'agafar el relleu d'Espanya a la presidència de torn de la Unió Europea, el mes vinent. El partit nacionalista flamenc N-VA és el preferit entre la població de Flandes i, segons les dades del darrer sondatge aparegut a la premsa local, recolliria un 26% dels vots al nord del país. Al vot secessionista de l'N-VA, caldria afegir-hi el 10,3% dels sufragis que s'emportaria el Vlams Belang, el partit d'ultradreta flamenc que també reclama la independència del Flandes ric respecte de la Valònia pobra, i que defensa, a més, unes polítiques d'immigració estrictes, sovint titllades de xenòfobes. Una ultradreta semblant a la que amenaça el país veí: Holanda, que farà eleccions generals només quatre dies abans que Bèlgica i els sondatges apunten que la dreta xenòfoba obtindrà més d'un 10% dels vots, que podrien ser imprescindibles perquè el candidat liberal que sembla que es convertirà en president, Mark Rutte, formi govern. Una de les competències històriques que reclama Flandes –fins i tot els partits no secessionistes, com els liberals de l'Open VLD– és el control pressupostari, perquè el nord neerlandòfon viu amb la constant sensació que el sud francòfon es beneficia del dinamisme econòmic que genera a través del mecanisme de distribució del pressupost de l'estat. El motor econòmic de Bèlgica els anys 30 del segle passat era Valònia, però el seu teixit empresarial, basat en la mineria, el metall i l'acer, s'ha anat empobrint i ara és Flandes, amb una sòlida indústria automobilística i tèxtil, que hi porta la veu cantant. A més, els flamencs, a la vegada que

veuen com els seus diners se'n van al sud, se senten envaïts lingüísticament pel francès, que com més va més espai pren a la perifèria de Brussel·les, situada territorialment a Flandes, però amb majoria de població francòfona.

El vot independentista flamenc creix.

Un altre dels conflictes històrics del *Plat Pays* que no han sabut resoldre abans d'anar a les urnes.

BERLÍN ■ Gemma C. Serra

Tapar forats. Salvar Grècia, salvar un grapat de països també a la vora del precipici, salvar l'euro, salvar la coalició, salvar-se ella mateixa: la cancellera alemanya, Angela Merkel, ha hagut de fer tants plans de rescat alhora que no dóna l'abast i ara, a sobre, l'abandonen els homes. En qüestió d'un parell de setmanes han deixat el seu càrrec un dels barons regionals de més pes, Roland Koch, primer ministre de Hessen (el *land* de la capital financera, Frankfurt), i després el president d'Alemanya, Horst Köhler. Ningú no ha acabat d'entendre, encara ara, que el màxim càrrec representatiu del país hagi deixat el vaixell per unes declaracions presumptament anticonstitucionals. És cert, va relacionar les missions de l'exèrcit a l'estranger amb els interessos comercials alemanys, no amb a la defensa, com diu la Constitució. Però això s'hauria pogut resoldre amb una mica de mà esquerra. Merkel va encaixar totes dues bufetades l'una darrer l'altra i es va posar a fer rodar la maquinària en temps rècord. La cancellera tenia menys d'una setmana per definir qui havia de ser el successor del president, perquè a final de juny hi haurà eleccions a l'Assemblea Federal; un parlament de 1.244 escons format pels diputats del Bundestag (cambra baixa, amb 622 parlamentaris) i el

mateix nombre de delegats dels *länder*, entre els enviats del Bundesrat (cambra alta) i una constel·lació de personatges locals que poden ser gent tan diversa com polítics regionals, esquiadors, presentadors de televisió, gent de la faràndula o de l'Església. A l'Assemblea Federal, i no al poble, correspon elegir el president, d'acord amb la Constitució, en una república no presidencialista on el màxim càrrec té, sobretot, un caire d'autoritat política, per damunt dels partits. Teòricament, Merkel no ha de patir perquè entre les files de la seva coalició amb els liberals suma una vintena de vots més que la majoria a l'Assemblea. Però, de tota manera, és difícil de no patir en un temps en què tot trontolla. Si s'enfonssen els bancs i els països, per què no pot fallar una majoria muntada amb aquests *convidats* de l'Assemblea, que en realitat no han de seguir obligacions disciplinàries de partit. Merkel se la juga. Immediatament després del terratrèmol causat per Köhler, la cancellera va deixar rodar dos o tres noms com a possibles successors: Ursula von der Leyen, la ministra de la Família; Wolfgang

Horst Köhler, president dimissionari d'Alemanya.

Schäuble, el de Finances; i Norbert Lammert, el president del Bundestag. Tot i que també hi podria haver un candidat *sorpresa*. Christian Wulf, primer ministre de Baixa Saxònia. Von der Leyen, de 52 anys i mare de set fills, és la ministra més popular del govern i, a més, és una dona, cosa que simplificaria tots els titulars: Alemanya, la gran potència en mans de dues dones. El nomenament de Leyen tempta contra el principi de l'apartidisme que requereix el càrrec de president, però, de fet, es tracta de tapar forats en un vaixell assetjat per tempestes.